

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.630 van 29 mei 2013
in de zaak A. 205.073/XIV-34.271**

In zake : 1. XXX
 2. XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuelle Schouten
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.534 van 27 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8667 van 20 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Ivo Flachet en Mieke Van den Broeck, die loco advocaat Emmanuelle Schouten de verzoekers bijstaan, en attaché Katrien Allyn, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen naar eigen zeggen respectievelijk op 17 januari 2011 en 23 december 2010 België binnen en verklaren zich telkens dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 januari 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 februari 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 april 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op. Zij lichten dit als volgt toe:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende gesteld:

"De loutere verwijzing naar het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF en het neerleggen van de documenten "Country guidance regarding children in Afghanistan" (als bijlage bij het verzoekschrift) van UNHCR — twee lijsten van internetlinks naar publicaties omtrent de algemene situatie in Afghanistan, dan wel de situatie van specifieke groepen, waaronder kinderen — kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijke te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden."

Deze argumentatie is niet wettelijk.

Ten eerste kan algemene informatie weldegelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM aantonen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat (EHRM, N v Sweden, application n°23505/09, van 20.07.2010):

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet — in het algemeen-verschillende bronnen zoals UNICEF en UNHCR (die agentschappen van Verenigde Naties zijn) weigeren te onderzoeken onder het enig motief dat de rapporten over de algemene situatie zouden gaan.

De beslissing van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt bijgevolg het artikel 3 EVRM.

Ten tweede vormt artikel 22bis Grondwet de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en dit artikel luidt als volgt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Het is de verplicht van elke Belgische Instantie het hoge belang van het kind te onderzoeken, niet de verplicht van de ouders.

De Raad kan bijgevolg niet het volgende stellen: "het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken (...)", zonder hierbij artikel 22bis Grondwet te schenden.

Het onderzoek van het belang van het kind is de verplichte taak van het CGVS.

Verzoekers konden weldegelijk de rechten die in artikel 22bis van de Grondwet gegarandeerd worden en dus de rechten uit het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, invoeren.

De beslissing van het CGVS moest het hogere belang van het kind in rekening nemen.

De beslissing van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt artikel 22 bis van de Grondwet.”.

5. De verzoekers zetten in de memorie van wederantwoord het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende gesteld:

"De loutere verwijzing naar het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF en het neerleggen van de documenten "Country guidance regarding children in Afghanistan" (als bijlage bij het verzoekschrift) van UNHCR — twee lijsten van internetlinks naar publicaties omtrent de algemene situatie in Afghanistan, dan wel de situatie van specifieke groepen, waaronder kinderen — kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijke te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden."

Deze argumentatie is niet wettelijk.

1. Ten eerste schendt de beslissing artikel 3 EVRM:

1.1. In de memorie van antwoord stelt de tegenpartij dat artikel 3 kan niet ingeroepen worden.

Artikel 3 EVRM is van absolute draagwijdte en van openbare orde.

Artikel 3 EVRL en artikel 48/4 b Vreemdelingenwet spreken over foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een risico van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan ingeroepen worden.

In zijn arrest MSS tegen België en Griekenland, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang onderstreept van een serieus onderzoek van de grieven "van een persoon volgens dewelke een terugkeer naar een derde land hem zou blootstellen aan behandelingen die worden verboden door artikel 3 van de Conventie."

« 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.

388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3.»

Vrije vertaling :

"387. Erkennend dat het om een evolutie gaat die in de richting gaat van het arrest Conka hierboven (§ § 81-83, bevestigd door Gebremedhin supra, § § 66-67), herinnert het Gerecht eraan dat ook uit de zaak blijkt (zie paragraaf 293 hierboven), dat de klacht van een persoon volgens hetwelk zijn verwijdering naar een derde land hem zal blootstellen aan behandelingen verboden door

artikel 3 van het Verdrag, nauwgezet moet worden onderzocht en dat de naleving van artikel 13, met een zekere beoordelingsmarge, impliceert dat aan de bevoegde instantie de inhoud van de klacht onderzocht en de nodige maatregelen treft.

388. Volgens het Hof kan de eis die voortvloeit uit artikel 13, met name, dat de uitvoering van een maatregel wordt geschorst, niet op incidentele wijze worden onderzocht, dat wil zeggen, door het negeren van deze eisen met betrekking tot de mate van onderzoek. Dit zou anders neerkomen op een erkenning van het recht van Staten om de betrokkene te verwijderen, zonder een zo nauwgezet mogelijk onderzoek te hebben gedaan van de grieven betreffende artikel 3. "

Hetgeen de tegenpartij aanvoert, is dat artikel 3 niet kan worden ingeroepen in een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wanneer verzoekende partijen artikel 3 inroepen in een annulatieberoep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de tegenpartij de automatische werking van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Op deze wijze, maakt de tegenpartij een reëel onderzoek van het risico onmogelijk.

Bovendien heeft een annulatieberoep niet dezelfde draagwijdte dan een beroep in volle rechtsmacht. De Raad zou in het kader van de volle rechtsmacht de grieven met betrekking tot het risico op de onmenselijke of vernederende behandeling en de risico's voor de kinderen in het geval van terugkeer in Afghanistan moeten onderzoeken.

1.2. In haar nota verwijt de tegenpartij aan verzoekers dat ze de risico's niet voldoende individualiseren:

Het Europees Hof heeft eveneens in het arrest MSS het volgende onderstreept:

« 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132). »

Vrije vertaling :

« 359. De regering stelt dat de aanvrager voor de Belgische autoriteiten het risico dat hij geen toegang heeft tot de asielprocedure en het slachtoffer zal worden van een verwijdering door de Griekse autoriteiten niet op voldoende wijze heeft geïndividualiseerd. Het Hof is echter van mening dat het net aan de Belgische autoriteiten was om, gezien de hierboven beschreven situatie, niet enkel aan te nemen dat de aanvrager een behandeling in overeenstemming met de vereisten van het Verdrag zou krijgen, maar in tegenstelling op voorhand na te gaan hoe de Griekse autoriteiten de wetgeving inzake asiel in de praktijk toepasten. Hadden ze dit wel gedaan, dan hadden ze kunnen vaststellen dat de door de verzoeker aangehaalde risico's voldoende reëel en geïndividualiseerd waren om artikel 3 toe te passen. Het feit dat een groot aantal asielzoekers in

Griekenland in dezelfde situatie als verzoeker bevinden, doet geen afbreuk aan de geïndividualiseerde aard van het aangehaalde risico, voorzover deze voldoende bepaald is en waarschijnlijk (zie, *mutatis mutandis*, Saadi, reeds aangehaald, § 132).

In casu doet het feit dat veel kinderen van vluchtelingen die naar Afghanistan zijn terugkeer in dezelfde ongezonde en onmenselijke omstandigheden leven, geen afbreuk aan het geïndividualiseerd karakter van het risico.

Kinderen dienen als een en kwetsbare categorie te worden beschouwd, die nog meer dan bij anderen, een nauwgezet en rigoureuus onderzoek verdienen.

1.3. Algemene informatie kan weldegelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM aantonen:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat (EHRM, *N v Sweden*, application n°23505/09, van 20.07.2010):

"58. The Court points out that there are no specific circumstances in the present case substantiating that the applicant will be subjected to such treatment by X, but the Court cannot ignore the general risk indicated by statistic and international reports."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet — in het algemeen-verschillende bronnen zoals UNICEF en UNHCR (die agentschappen van Verenigde Naties zijn) weigeren te onderzoeken onder het enig motief dat de rapporten over de algemene situatie zouden gaan.

De beslissing van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt bijgevolg het artikel 3 EVRM.

2. Ten tweede vormt artikel 22bis Grondwet de omzetting in Belgische wetgeving van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en dit artikel luidt als volgt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat".

Het is de verplichting van elke Belgische instantie het hogere belang van het kind te onderzoeken, niet de verplichting van de ouders.

De Raad kan bijgevolg niet het volgende stellen: "het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken (...)", zonder hierbij artikel 22bis Grondwet te schenden.

Het onderzoek van het belang van het kind is de verplichte taak van het CGVS en van de Raad in het kader van de volle rechtsmacht.

De situatie in Afghanistan is wel bekend en iedereen kent het gevaar voor de kinderen.

Nochtans bevat het CEDOCA rapport over Afghanistan geen enkele zin over het specifiek gevaar voor de kinderen.

De situatie kan als volgt worden samengevat:

Afghanistan telt samen met Niger het hoogste aantal kindersterfte. Nog steeds sterft 1 op de 10 kinderen voor het vijfde levensjaar. Ter vergelijking: in België bedraagt dit cijfer 0.044 op de 10 kinderen.

Een persbericht van UNICEF spreekt over 5 kinderen die slachtoffer worden van de oorlog elk dag.

Volgens de directeur van UNICEF is Afghanistan immers het slechtste land ter wereld voor kinderen.

In het rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 wordt aangegeven dat de partijen die deelnemen aan het conflict en met name de opstandelingen, kinderen rekruteren en scholen aanvallen:

"In 2011, 316 cases of underage recruitment were reported in Afghanistan, of which the majority was attributed to armed groups notably the Taliban forces, including the Tora Bora Front, the Jamat Sunat al-Dawa Salafia and the Latif Mansur Network, as well as the Haqqani network and the Hezb-e-Islami. Children were recruited and used by armed groups to conduct suicide attacks and plant improvised explosive devices, as well as for transporting goods. In 2011, 11 children, including one 8-year-old girl, were killed while conducting suicide attacks. Some children unknowingly carried explosive packages. At least 20 reports of crossborder recruitment of Afghan children to Pakistan by armed groups, including the Taliban, were received. The boys were reportedly taken to Pakistan for training, and returned to Afghanistan to conduct military operations.

8. Although there has been notable progress on implementation of the Action Plan, the use of children by units of the Afghan National Police and the Afghan National Army at checkpoints, including as messengers and tea boys, in contravention of Afghan law, remains to be fully addressed. Children were also recruited, mostly in the eastern and southern regions, into the Afghan Local Police, including through intimidation.

9. Verification of all reports of recruitment and use of children remained a serious challenge owing to the ongoing conflict and security constraints."

Hetzelfde rapport stelt:

"16. During the reporting period, the country task forces on monitoring and reporting documented 185 incidents of attacks on schools and hospitals in the central, northern, south-eastern and eastern regions, including improvised explosive device and suicide attacks (51), burning of schools (35), intimidation of educational personnel (34), forced closures of schools (32), killing of educational personnel (25), abduction of educational personnel (7) and looting (1). Of these reported incidents, the majority was attributed to armed groups, including the Taliban, opposed to girls' education. It should be noted that in 2011 the Taliban reportedly issued a directive forbidding attacks on schools and teachers. Although this could not be confirmed by the United Nations, accounts suggested that Taliban members at the provincial level publicly denounced attacks against schools. In addition, 31 incidents of military use of schools were documented during the reporting period, of which 20 cases were attributed to armed groups and 11 cases to pro-Government forces."

Men dient te besluiten dat het risico voor kinderen groter is dan voor volwassenen, gezien de specifieke methodes van de taliban en andere opstandelingen die kinderen viseren, door hen te rekruteren of door scholen aan te vallen.

De 185 incidenten en aanvallen tegen scholen en ziekenhuizen tonen de veelvuldigheid aan van deze aanvalsmethodes. Men dient eveneens te betreuren dat de pro- regeringstroepen eveneens scholen gebruiken voor militaire doeleinden.

Nog steeds volgens de VN Veiligheidsraad:

"12. The country task forces on monitoring and reporting documented that a total number of 1,325 children were killed or injured during the reporting period. Thirty per cent of child casualties were caused by improvised explosive devices placed by armed groups, killing 123 children and injuring 262. These incidents also include the use of suicide attacks. »

Dit betreft slechts het aantal slachtoffers dat gekend is bij de VN en enkel de rechtstreekse slachtoffers van het gewapend conflict. Het is niet zeker of alle slachtoffers gerecenseerd worden.

Men dient ook rekening te houden met slachtoffers van luchtaanvallen:

"13. The number of child casualties attributed to airstrikes conducted by pro-Government forces, including the Afghan National Security Forces and the International Military Forces, doubled compared with the last reporting period, with 110 children killed and 68 injured in 2011."

Tenslotte dienen de slachtoffers van anti-persoonsmijnen in rekening te worden gebracht:

"14. Furthermore, 431 child casualties were caused by mines and explosive remnants of war from previous decades of conflict. The eastern region was the most affected and the majority of casualties were boys between the ages of 8 and 15 years."

Er zijn momenteel in Afghanistan tussen 300.000 en 500.000 intern verplaatste vluchtelingen omwille van de luchtaanvallen en de terugkeren uit Iran en Pakistan. Hun levensomstandigheden in de kampen en het aantal kinderen die er sterven zijn eveneens indirecte gevolgen van het conflict.

Omwille van deze bijzondere situatie betreffende de kinderen, heeft de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de VN de volgende aanbevelingen geformuleerd :

"Recommendation:

- UNHCR recommends that, if an asylum-seeker is accompanied by children, the determination on the asylum application also include an assessment of the best interests of the child (boy/girl) taking into account the child specific considerations in the UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seeker from Afghanistan, 17 December 2010, HCR/EG/AFG/10/04, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4d0b55c92.pdf>, and the UNHCR Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009, HCR/GIP/09/08, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4b2f4f6d2.pdf>. It is also recommended that decision-makers refer to the attached additional country guidance regarding children in Afghanistan."

Wij dienen echter vast te stellen dat de asieliinstanties hier echter spijtig genoeg, geen rekening mee hebben gehouden.

De tegenpartij vermeldt in haar nota ook niets aangehaalde de schending van artikel 22bis Grondwet. De situatie is nochtans duidelijk: men kan niet betwisten dat in het hoger belang van de kinderen is, om naar Afghanistan terug te gaan.

Men kan ook niet betwisten dat de beslissing van CGVS geen enkele zin bevat over de algemene situatie voor de kinderen in Afghanistan. Het CEDOCA rapport over de veiligheid situatie in Afghanistan spreekt evenmin over de kinderen en de specifieke risico's voor hen.

Verzoekers wensen de aandacht van Uw Raad te vestigen op het feit dat de hele asielpprocedure zich enkel tot de ouders richt en dat de genomen beslissingen voor volwassenen identiek zijn aan de beslissingen betreffende ouders met minderjarige kinderen.

Zoals België, negeren andere leden eveneens het hoger belang van het kind in de asielaanvragen. Zo stelt de Commissaris voor de Mensenrechten van de Europese Raad in een rapport naar aanleiding van een bezoek in Nederland het volgende:

"§ 61 Children coming to the Netherlands with their family are generally included in the asylum procedure of their parents. There is no organisation making sure that the decision is in the best interest of the child in contrast to

other areas of Dutch law such as family law, where the Council for Child Protection (Raad voor de Kinderbescherming) is involved. (...)”

De naleving van artikel 22bis Grondwet is een verplichting die geldt voor alle auteurs van administratieve beslissingen en nochtans, zoals in Nederland, wordt dit absoluut niet nageleefd door de kinderen van asielaanvragers.

Verzoekers konden weldegelijk de rechten die in artikel 22bis van de Grondwet gegarandeerd worden en dus de rechten uit het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, invoeren.

De beslissing van het CGVS moest het hogere belang van het kind in rekening nemen.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt artikel 22 bis van de Grondwet.”.

Beoordeling

6.1. Naar luid van artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekers achten de stelling in het bestreden arrest dat de louter verwijzing naar en het citeren uit bepaalde rapporten en documenten omtrent de algemene situatie in Afghanistan dan wel de situatie van specifieke groepen, waaronder kinderen, niet kan volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook concreet moet worden aangetoond, in strijd met die verdragsbepaling.

Met het bestreden arrest worden de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, doch er wordt geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel gedaan. Daargelaten de vraag of de verzoekers in die omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig kunnen invoeren, dient te worden vastgesteld dat de inhoud van deze verdragsbepaling woordelijk overeenstemt met de inhoud van artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet waarin als ernstige schade ook wordt beschouwd “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”.

Uitsluitend de algemene situatie in het land van herkomst kan slechts uitzonderlijk, dit is bij extreme gevallen van algemeen geweld, in aanmerking worden genomen. Verder moet bescherming worden verleend aan een verzoeker die voorhoudt deel uit te maken van een groep die systematisch aan mishandelingen wordt blootgesteld voor zover blijkt dat een dergelijke praktijk bestaat en dat de verzoeker deel uitmaakt van die groep. Buiten die gevallen moet een verzoeker aantonen dat behalve de algemene situatie in het land van herkomst ook de omstandigheden eigen aan zijn geval aanleiding geven tot een

risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst. Zo heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het door de verzoekers aangehaalde arrest gesteld dat bij het onderzoek om na te gaan of een risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat rekening moet worden gehouden met de algemene toestand in het betreffende land en met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. (EHRM, N. tegen Zweden, nr. 23.505/09, 20 juli 2010) Er mag niet aan statistieken en algemene verslagen worden voorbijgegaan, doch dit betekent niet dat enkel een verwijzing naar dergelijke statistieken en verslagen zou volstaan om tot een risico op foltering of onmenselijke vernedering of bestraffing te besluiten.

Te dezen hebben de verzoekers zich in de asielaanvraag niet beroepen op de systematische mishandeling van een bepaalde groep waartoe zij zouden behoren. Zij kunnen derhalve niet volstaan met de verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar zij moeten ook enig verband met hun persoon aannemelijk maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden aangenomen dat “de loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF en het neerleggen van documenten (...) van UNHCR (...) niet kan volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden”.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.2. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze

daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5)

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in het bestreden arrest te besluiten. Er dient overigens te worden vastgesteld dat de verzoekers noch hun beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch het huidige cassatieberoep (mede) in naam van hun kinderen, wier rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld.

Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten overvloede blijkt overigens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die te dezen met volle rechtsmacht uitspraak heeft gedaan en de zaak dus ten gronde heeft onderzocht, wel degelijk de situatie van de kinderen van de verzoekers in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt hij in het bestreden arrest dat “(d)e moeilijke situatie waaraan terugkerende asielzoekers op het vlak van gezondheidszorg zouden blootstaan (...) niet zonder meer (kan) worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals gespecificeerd door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM”, dat de verzoekers “(b)ehoudens de ongeloofwaardig bevonden poging tot ontvoering van hun zoon (...) geen concrete elementen aan(voeren) waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar het land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet”, dat de verzoekers “louter naar cijfers van Amnesty International en UNICEF (verwijzen) waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan in het algemeen bijzonder hoog is, doch (...) hiermee geen concreet risico voor hun eigen kinderen aan(tonen) in Herat”, dat de verzoekers slechts cijfers aanhalen van

UNICEF, doch daaruit enkel blijkt dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is en dat de verzoekers “echter geen concrete elementen bij(brengen) waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs zouden kunnen genieten”, dat de verzoekers “niet verder (komen) dan het uiten van blote beweringen waar zij (...) stellen dat er in Afghanistan een gebrek is aan medische en sociale structuren” en dat “(u)it hun verklaringen (...) overigens (blijkt) dat hun zoon een operatie aan de buik heeft ondergaan (...) zodat zij bezwaarlijk kunnen volhouden dat hun kinderen in Afghanistan van medische hulp verstoken zouden zijn”. Het spreekt voor zich dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet nader behoefde in te gaan op voorgehouden problemen die in verband stonden met het als ongeloofwaardig beoordeelde relaas van de verzoekers.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen